

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně: **D,U, s. r. o.**, IČO: ■■■
sídlem ■■■

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČO: 72080043
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2016, č. j. 42444/16/5300-22443-701728,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 27. 9. 2016, č. j. 42444/16/5300-22443-701728, **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta odvolání žalobkyně a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 23. 2. 2016, č. j. 205656/16/2609-50522-507124, č. j. 206145/16/2609-50522-507124, č. j. 206193/16/2609-50522-507124, č. j. 2006216/16/2609-50522-507124, č. j. 06230/16/2609-50522-507124, č. j. 206283/16/2609-50522-507124, č. j. 206294/16/2609-50522-507124, č. j. 206307/16/2609-50522-507124, č. j. 206318/16/2609-50522-507124 a č. j. 206342/16/2609-50522-507124. Těmito prvostupňovými rozhodnutími byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty celkem ve výši 20 763 533 Kč a uložena povinnost uhradit penále z doměřené daně celkem ve výši 4 152 705 Kč za zdaňovací období 3. a 4. čtvrtletí 2011, 1. až 4. čtvrtletí 2012 a 1. až 4. čtvrtletí 2013.
2. Žalobkyně v žalobě především nesouhlasila se závěrem žalovaného, že v kontrolovaných zdaňovacích obdobích nevykonávala výdělečnou činnost. Žalobkyně odkazovala na dokument „Výzva k předkládání projektů v rámci OPPI Potenciál“ a upozorňovala na skutečnost, že dle podmínek stanovených řídicím orgánem musela být využitelnost výsledků výzkumu předpokládána, nikoliv zaručena. U výzkumu a vývoje ani nelze předem zaručit, že výsledkem bude komerčně realizovatelný výstup, v jakém rozsahu bude tento výstup možné využít k zajištění zdanitelných příjmů pro účely daně z příjmů právnických osob, či v jakém rozsahu budou výsledky výzkumu použity pro uskutečnění zdanitelných plnění z pohledu daně z přidané hodnoty. Žalobkyně v projednávaném případě uplatnila zejména nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z pořízené budovy, rekonstrukce této budovy a pořízené technologie pro výzkumné a vývojové činnosti dle schváleného projektu. Žalobkyně pro srovnání odkazovala na podmínky pro uplatnění odčitatelné položky na výzkum a vývoj dle § 34a až 34e zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, kdy nárok na uplatnění odčitatelné položky na výzkum a vývoj není podmíněn úspěšností tohoto výzkumu a vývoje, ale pouze splněním definičních a administrativních povinností s výzkumem a vývojem spojených. Žalobkyně tvrdila, že splnila podmínku, aby v době udržitelnosti projektu vykonávala činnost, což potvrzují výnosy související s prodejem výsledků výzkumu a vývoje dosažené v letech 2011, 2012, 2014 a 2015. V roce 2016 má žalobkyně uzavřenu zatím jednu smlouvu o dílo, z jejíž realizace poplynou žalobkyni příjmy ve výši 230 000 Kč bez daně z přidané hodnoty. Žalobkyně v době udržitelnosti projektu také pokračovala ve výzkumu a vývoji, byly vytvářeny i některé produkty, které již byly prodávány jako vzorky (protetické vzorky - varianty korunek a vícečlenných můstků) a dále zubní pasta ■■■■■. Žalobkyně navíc podala v rámci realizace projektu Výzkumné a vývojové centrum stomatologie celkem 13 monitorovacích zpráv. Všechny monitorovací zprávy včetně zpráv po ukončení projektu v průběhu tříletého monitorovacího

období byly poskytovatelem dotace schváleny. Projekt tedy splnil podmínky čerpání dotace. V jednotlivých letech v době udržitelnosti často docházelo i nadále k výzkumné činnosti, kterou lze doložit mimo jiné spotřebou zásob a materiálu určeného pro výzkum. Správce daně také za období roku 2011 a 2012 žalobkyni uznal za daňově uznatelné výdaje částku ve výši přibližně 1 500 000 Kč v každém jednotlivém zdaňovacím období. Také ve zdaňovacích obdobích roku 2013 a 2014 správce daně žalobkyni uznal daňově uznatelné výdaje ve výši 1 700 000 Kč (2013) a 1 800 000 Kč (2014).

3. Žalobkyně dále tvrdila, že byla ve své činnosti významně omezována probíhajícími daňovými kontrolami ze strany finančního úřadu, neboť správce daně rozporoval téměř veškeré výdaje spojené s využíváním laboratorního vybavení a budovy, ve které jsou laboratoře umístěny. Kontroly správce daně představovaly pro žalobkyni nadměrnou administrativní zátěž, v jejímž důsledku zákonitě došlo ke snížení objemu činnosti společnosti.
4. Dle žalobkyně také řadové pracovnice správce daně bez speciálního technického vzdělání nemohou při místních šetřeních posuzovat, zda a v jaké míře jsou využívána speciální laboratorní zařízení pro účely výzkumu a vývoje. Nemohou posuzovat ani to, zda a jak jsou umístěny jednotlivé materiály či výzkumné pomůcky. Jejich umístění je přesně stanoveno, a proto se v čase nemění. Již ve svém vyjádření v rámci probíhající daňové kontroly žalobkyně zpochybňovala způsobilost správce daně k posouzení průběhu výzkumu i nákladů vynaložených na zpracování odborných studií. Žalobkyně v této souvislosti odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 24/2014 - 119 a definici výzkumu uvedenou v § 2 odst. 1 zákona č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací). Citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu nebyl v rámci probíhajících daňových kontrol zohledněn, stejně jako nebylo zohledněno ani vyjádření pana ■■■ - koordinátora výzkumu při místním šetření dne 29. 10. 2014.
5. Z uvedených důvodů žalobkyně požadovala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i jemu předcházejících rozhodnutí správce daně. Současně požadovala náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě zdůraznil, že kromě doměřené daně z přidané hodnoty bylo u žalobkyně zjištěno porušení rozpočtové kázně a uložení odvod, doměřena byla i daň z příjmů právnických osob (snížení daňové ztráty). Žalovaný dále konstatoval, že v projednávané věci se nevede spor o výdělečnou činnost žalobkyně, ale o souvislost uplatněného nároku na odpočet s ekonomickou činností žalobkyně. Žalovaný odkazoval na napadené rozhodnutí, v němž dospěl k závěru, že žalobkyně za předmětná zdaňovací období nepředložila žádný relevantní důkaz, ze kterého by bylo možno provádění ekonomické činnosti v souvislosti s předmětnými plněními dovodit. Žalobkyně předkládala v průběhu nalézacího řízení důkazní prostředky, tyto však byly v rozporu s dalšími důkazními

prostředky a také se zjištěními správce daně. Žalovaný proto trval na tom, že žalobkyně neprokázala, že žalobkyně přijatá plnění použila či použije v rámci svých ekonomických činností k uskutečňování plnění vymezených v § 72 odst. 1 pod písmeny a) až e). Pokud jde o monitorovací zprávy a potvrzení vydané poskytovatelem dotace, ty dle žalovaného nejsou při posuzování nároku na odpočet relevantní. Poskytovatel dotace, v tomto případě Ministerstvo průmyslu a obchodu, navíc neodpovídá za správnost čerpání dotace ani za splnění jejích podmínek, to je zásadně na příjemci dotace. Kontrolu správnosti čerpání dotace a splnění podmínek provádí pouze orgány finanční správy, které jediné jsou oprávněny v případě zjištění porušení rozpočtové kázně stanovit odvod za porušení rozpočtové kázně. Správce daně v rámci své pravomoci také provádí daňovou kontrolu ostatních daní. Proto je to pouze správce daně, kdo může posoudit, zda žalobkyně splnila či nesplnila podmínky pro uznání nároku na odpočet, tedy zda použila přijatá zdanitelná plnění pro svou ekonomickou činnost a uskutečnění zdanitelných plnění. Ze všech výše uvedených důvodů žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby.

III. Vymezení věci a napadené rozhodnutí žalovaného

7. Předmětem sporu je posouzení, zda žalobkyně prokázala použití přijatých zdanitelných plnění v rámci svých ekonomických plnění pro účely uskutečňování zdanitelných plnění, tj. zda žalobkyně v souladu s § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokázala splnění podmínek pro nárok na odpočet daně z přidané hodnoty dle § 72 a následujících zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném za posuzovaná období (dále jen „zákon o DPH“).
8. Dne 6. 8. 2014 zahájil správce daně u žalobkyně daňovou kontrolu na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. až 4. čtvrtletí 2011, 1. až 4. čtvrtletí 2012 a 1. až 4. čtvrtletí 2013. V průběhu nalézacího řízení vznikly správci daně pochybnosti o oprávněnosti nároku na odpočet daně dle § 72 zákona o DPH u přijatelných zdanitelných plnění souvisejících s rekonstrukcí objektu - nemovitosti ve [redacted], ulice [redacted] a nákupem hmotného a nehmotného majetku, neboť žalobkyně dle názoru správce daně nevykazovala žádná uskutečněná zdanitelná plnění. Dle vyjádření žalobkyně při zahájení daňové kontroly se měla zabývat převážně výzkumnými činnostmi. Správcem daně bylo zjištěno, že podnikatelským záměrem žalobkyně měla být výstavba Výzkumného a vývojového centra stomatologie ve [redacted], [redacted] přičemž výstavba byla financována z prostředků Evropské unie prostřednictvím dotace poskytnuté Ministerstvem průmyslu a obchodu, dotační titul nebyl podmíněn skutečným započítáním výzkumné činnosti. V roce 2011 započala žalobkyně s rozsáhlou rekonstrukcí uvedené nemovitosti. Správce daně provedl v průběhu daňové kontroly rozsáhlé dokazování a několik místních šetření v objektu výzkumného centra a dospěl k závěru, že žádná ekonomická činnost ve smyslu zákona o DPH v objektu neprobíhá. Správcem daně byly zjištěny také závažné skutečnosti ohledně uváděných dodavatelů a poskytovatelů služeb pro žalobkyni. V průběhu daňové kontroly proto správce daně vyjádřil pochybnosti ohledně předmětu a rozsahu přijatých zdanitelných plnění a jejich využití pro ekonomickou činnost žalobkyně a požadoval po ní prokázat řádné splnění zákonných podmínek nároku na odpočet daně z přidané hodnoty u přijatých zdanitelných plnění ve smyslu § 72 zákona o DPH. Daňová kontrola byla

Shodu s prvopisem potvrzuje

ukončena dne 16. 2. 2016. Z obsáhlé zprávy o daňové kontrole vyplývá, že předmětem doměření daně z přidané hodnoty se stalo vyloučení nároku na odpočet u přijatých zdanitelných plnění z důvodu, že žalobkyně neprokázala použití přijatých zdanitelných plnění v rámci svých ekonomických činností pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku, případně plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně s místem plnění v tuzemsku, případně pro plnění s místem plnění mimo tuzemsko, pokud by měla nárok na odpočet daně, jestliže by se uskutečnila s místem plnění v tuzemsku; u části přijatých zdanitelných plnění nebyla prokázána jejich faktická realizace. Správce daně uzavřel, že žalobkyně neprokázala splnění hmotně právních podmínek nároků na odpočet daně z přidané hodnoty dle § 72 zákona o DPH.

9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve shrnul relevantní právní úpravu nároku na odpočet daně z přidané hodnoty obsaženou v § 72 až 79 zákona o DPH, která je odrazem článku 167 až článku 192 Směrnice Rady č. 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty. Odkázal na relevantní judikaturu Soudního dvora Evropské unie a Nejvyššího správního soudu. Žalovaný se dále zaměřil na problematiku právní úpravy dokazování, zdůraznil, že daňový subjekt tíží důkazní břemeno ohledně prokázání naplnění zákonných podmínek pro přiznání jím uplatněného nároku na odpočet daně. Daňový subjekt je povinen prokázat, že předmětné plnění bylo fakticky uskutečněno a dále, že je poskytla osoba deklarovaná na předloženém daňovém dokladu jako dodavatel. V první fázi daňový subjekt toto důkazní břemeno unese předložením daňových dokladů a dalších povinných evidencí a účetních záznamů. V případě, kdy správci daně vzniknou pochybnosti ohledně těchto důkazních prostředků předložených daňovým subjektem a tyto kvalifikovaně vyjádří, dojde k přenosu důkazního břemene zpět na daňový subjekt. Ten je povinen předložit další důkazní prostředky k prokázání svých tvrzení. V případě, že daňový subjekt nepředloží správci daně takové důkazní prostředky, neunesse důkazní břemeno zakotvené v § 92 odst. 3 daňového řádu ohledně prokázání naplnění zákonem stanovených podmínek pro přiznání jím uplatněného nároku na odpočet daně. V takovém případě plátcí jím uplatněný nárok na odpočet daně nepřisluší, neboť neprokázal, že údaje deklarované na jím předloženém daňovém dokladu odpovídají faktickému stavu. Žalovaný podrobně vysvětlil, proč u přijatých zdanitelných plnění souvisejících s osobním automobilem ■■■ RZ ■■■ nebyly splněny zákonné podmínky nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Dle žalovaného nebylo prokázáno, že tento automobil byl používán pro ekonomickou činnost žalobkyně. Pokud jde o tvrzení přijatá zdanitelná plnění od České stomatologické akademie, nebylo dle žalovaného prokázáno, že zdanitelná plnění na vstupu žalobkyně skutečně přijala, neboť žalobkyni nebyly předloženy takové důkazy, které by prokázaly, že k uskutečnění předmětné služby skutečně došlo. U přijatých zdanitelných plnění od deklarovaného dodavatele ■■■ (■■■) a přijatých zdanitelných plnění souvisejících s rekonstrukcí objektu od dalších dodavatelů požadoval správce daně z důvodu, že žalobkyně nevykazovala žádná uskutečněná zdanitelná plnění a místními šetřeními bylo zjištěno, že v objektu žádná ekonomická činnost neprobíhá, prokázat použití přijatých zdanitelných plnění v rámci její ekonomické činnosti pro účely uskutečňování zdanitelných plnění. Ke vzniku důvodných pochybností správce

daně vedla také nekontaktnost smluvního partnera žalobkyně - společnosti ■■■ s.r.o., nebylo tedy možné ověřit, zda plnění fakticky uskutečnil dodavatel uvedený na daňových dokladech a ověřit skutečnosti související s obchodními případy, jichž se měla účastnit žalobkyně a společnost ■■■ s.r.o. Správce daně ve zprávě o daňové kontrole konstatoval, že žalobkyně v rámci svých vyjádření deklaruje rozsáhlou plánovanou ekonomickou činnost. Dle správce daně je však nepravděpodobné provádět společně v rámci jednoho podnikatelského záměru a s minimem pracovníků výzkum v oblastech od sebe tak odlišných jako je stomatologie, výzkum nanomateriálů a výzkum v oblasti genetiky. Výzkumy v těchto oblastech jsou náročné, jak na vybavení technologiemi, tak na lidské zdroje - vědce, kteří prokáží svou erudovanost v konkrétním oboru. Takováto personální obsazenost nebyla u žalobkyně zjištěna. Dle žalovaného správce daně také vyvrátil na základě zjevných rozporů věrohodnost tvrzení žalobkyně, že zubní pasta ■■■ pro zvířata je výsledkem zkoumání ve Výzkumném a vývojovém centru ve ■■■. Žádost o schválení tohoto veterinárního přípravku podala společnost ■■■ s.r.o. a jako výrobce je uváděna společnost ■■■ s.r.o. Společnost ■■■ s.r.o. na výzvu k poskytnutí údajů správci daně sdělila, že s žalobkyní nikdy nespolupracovala a nebyla jejím obchodním partnerem. Správce daně také ve svých kontrolních zjištěních shrnul veškeré závažné skutečnosti ohledně transakcí žalobkyně, například zjištění ohledně platby za nákup vybavení Výzkumného a vývojového centra stomatologie Šluknov ve výši 72 746 303 Kč. Z odpovědi banky vyplynulo, že dne 28. 12. 2012 došlo k převodu práv a závazků a u uvedeného účtu byl změněn vlastník, který není totožný s dodavatelem vybavení a technologií. Vzhledem k tomu, že za předmětnou zakázku uhradila žalobkyně dodavateli ■■■ částku ve výši 72 700 000 Kč a po doplacení poslední částky dne 18. 12. 2012 došlo k okamžitému převodu tohoto účtu na jiný subjekt, prohloubila takováto transakce pochybnosti správce daně o tom, že tento obchod byl uskutečněn s úmyslem provádět reálnou ekonomickou činnost. Správce daně také zjistil, že žalobkyně nemá prostředky ani na výdaje zabezpečující základní chod budovy ve ■■■, její tvrzení o zřízení dalšího výzkumného pracoviště v ■■■ se proto jeví jako velmi nepravděpodobné. Dle žalovaného správce daně zajistil množství důkazních prostředků, kterými vyvrátil tvrzení a důkazní prostředky předkládané žalobkyní. Všechny tyto důkazní prostředky správce daně vyhodnotil ve zprávě o daňové kontrole, na kterou žalovaný odkázal. Dle žalovaného nebylo skutečným úmyslem žalobkyně provádět výzkumnou činnost, ale pouze nákup vybavení a provedení rekonstrukce objektu s podporou vyplývající z přijaté dotace.

IV. Posouzení soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, kterými je v duchu dispoziční zásady, jíž je správní soudnictví ovládáno, vázán.
11. Zákon o DPH v žádném ze svých ustanovení neomezuje výši nároku na odpočet daně z přidané hodnoty z pořízeného zboží či služeb pouze z důvodu, že tato

Shodu s prvopisem potvrzuje

plnění byla hrazena z dotací. Jinými slovy poskytnutí dotace na určitou činnost nemá samo o sobě na výši daně z přidané hodnoty uplatněné příjemcem dotace u následně přijatých zdanitelných plnění žádný vliv.

12. Na úhradu prostřednictvím dotace je nutno hledět pouze jako na zdroj financování, přičemž pro výši uplatněného nároku je určující výhradně účel použití předmětného plnění.
13. Pro učení rozsahu nároku na odpočet daně je v každém jednotlivém případě důležité posoudit účel použití předmětného zdanitelného plnění v návaznosti na zákonná ustanovení § 72 a násl. zákona o DPH, vztahující se k uplatnění nároku na odpočet daně. Nárok na odpočet je nedílnou součástí mechanismu daně z přidané hodnoty, nemůže být v zásadě omezen a uplatní se ve vztahu ke všem daním, kterými byla zatížena zdanitelná plnění uskutečněná na vstupu. Nárok na odpočet vzniká, pokud přijatá zdanitelná plnění jsou použita pro uskutečnění ekonomické činnosti (§ 72 odst. 1 zákona o DPH), přičemž nárok na odpočet v plné výši dle § 72 odst. 5 zákona o DPH vzniká u přijatých zdanitelných plnění, která jsou použita výhradně pro uskutečnění plnění uvedených v § 72 odst. 1 zákona o DPH.
14. V případě použití dotovaných plnění na činnost, která nemá povahu zdanitelných plnění, např. na výzkum prováděný výhradně pro výzkum samotný bez jakéhokoli komerčního využití jeho výsledků, nebude mít plátců nárok na odpočet daně. Důkazní břemeno ohledně prokázání účelu použití dotovaných plnění nese daňový subjekt. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2013, č. j. 9 Afs 8/2013 - 42, publikovaný pod č. 2944/2014 Sb.NSS).
15. Žalobkyně v žalobě především odkazuje na realizaci projektu s poskytnutou dotací a odvolává se na monitorovací zprávy a potvrzení vydané poskytovatelem dotace. Zde je však třeba souhlasit s žalovaným, že tyto nejsou při posuzování nároku na odpočet relevantní. Poskytovatel dotace neodpovídá za správnost čerpání dotace ani za splnění jejích podmínek, to je zásadně na příjemci dotace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012 - 38). Zcela irelevantní je i argumentace žalobkyně ustanoveními zákona o daních z příjmů. Pokud žalobkyně upozorňuje na skutečnost, že jí správce daně některé výdaje uznal za daňově uznatelný náklad, nemůže se soud k této námitce blíže vyjádřit, neboť ji žalobkyně nijak nekonkretizuje a nevztahuje ji ke konkrétním zdanitelným plněním, k nimž by se tyto výdaje měly vztahovat.
16. Poukazuje-li žalobkyně na využití výsledků vývoje a výzkumu uskutečňovaného v objektu Výzkumného a vývojového centra ve Šluknově, konkrétně v případě zubní pasty ■■■, zabýval se touto otázkou dostatečně již žalovaný v napadeném rozhodnutí, v němž aproboval závěry, které podrobně popsal správce daně na str. 50 zprávy o daňové kontrole. Správce daně především zdůraznil, že schválení tohoto veterinárního přípravku podala společnost Nano Trade s.r.o. a jako výrobce je uváděna společnost ■■■ s.r.o. Společnost ■■■ s.r.o. na výzvu k poskytnutí údajů správci daně sdělila, že s žalobkyní nikdy nespolupracovala a nebyla jejím obchodním partnerem.

17. Pokud se žalobkyně cítila být ve své činnosti správcem daně omezována, tj. měla věcné výhrady proti postupu správce daně při daňové kontrole, měla využít institutu, který pro takové případy upravuje zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). V případě, že by se žalobkyně v řízení před soudem chtěla domáhat ochrany před zahájením či prováděním daňové kontroly, musela by nejprve podat stížnost podle § 261 odst. 1 až 5 daňového řádu a následně žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti podle § 261 odst. 6 téhož zákona. Po vyčerpání těchto právních prostředků by mohla využít prostředek subsidiární, kterým je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem. Prostředkem ochrany proti nezákonně vedené daňové kontrole proto není žaloba proti rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s., nýbrž žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s. (srov. rozsudky ze dne 5. 2. 2015, č. j. 9 Afs 279/2014 - 29, publ. pod č. 3199/2015 Sb. NSS, nebo ze dne 19. 12. 2012, č. j. 2 Ans 15/2012 - 22).
18. Argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 24/2014 - 119, soud nepovažuje za příléhavou. V tehdy řešené věci správce daně posuzoval důkazní prostředky technické povahy navržené za účelem prokázání přítomnosti ocenitelného prvku novosti a technické nejistoty u přezkoumávaných projektů výzkumu a vývoje. Nejvyšší správní soud v této souvislosti vyslovil, že jsou-li tyto důkazy pro věc relevantní, je správce daně povinen ustanovit znalce dle § 95 odst. 1 daňového řádu. Tyto závěry však nelze aplikovat na projednávaný případ. Pracovníci správce daně jsou zcela jistě odborně způsobilí zdokumentovat a popsat stav výzkumného pracoviště (lednice v převozním balení, tiskárny bez náplně papíru ve stavu bez používání, stroje nezapojené do sítě, nerozbalené zdrojové kabely, nepoužívané stoly, apod.) Stejně tak jsou pracovníci správce daně odborně způsobilí upozornit na shodu v obsahu „odborné studie“ s jinými veřejně přístupnými texty. Vyjádření pana Ch. při místním šetření dne 29. 10. 2014 hodnotil správce daně ve zprávě o daňové kontrole na str. 19. Správce daně konstatoval, že pan ■■■ správci daně sice podával obsáhlé teoretické informace z oboru biochemie, v biochemické laboratoři však nepracoval, přípravky tam byly pouze rozmístěny, nebyl zapojen žádný přístroj a žádný přístroj v činnosti nebyl předveden. Krajský soud souhlasí se správcem daně, že tyto skutečnosti jsou zjistitelné i laikem v oboru.
19. Soud pro úplnost dodává, že obsah a kvalita žaloby do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42). Vzhledem k tomu, že námitky žalobkyně byly koncipovány často velmi obecně, odpovídá tomu i jejich soudní přezkum.

V. Závěrečné posouzení a náklady řízení

20. Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem žalovaný vyjádřil svůj souhlas a žalobkyně svůj nesouhlas nevyjádřila ve stanovené lhůtě.

21. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 21. března 2018

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu